

Не само унижителното покръстване е факт. Факт е дискриминационната забрана спрямо езика, фолклора, литературата и това е най-голямото нарушение на човешките права след концлагерите на нацистите и диктата на Хитлер. Няма спор, че това е добре замаскиран фашизъм и българският народ по този въпрос не узна нищо, а дори се искаше от него да приветства тази идея и да я поддържа, което за моя изненада и за голямо съжаление все още поддържат някои политици, уж обрekli се на демокрацията, без да се опасяват от вредните за държавата последици.

В исторически аспект българските роми (ерлии*) са преживели всички исторически събития заедно със земляците си българи. Според някои исторически факти Васил Левски - най-видният български революционер, имал приятелски обноси с един ром, при който често отсядал, за да се крие.. Много наши видни писатели и поети искрено са ги обичали и възпявали - под името „цигани“, което означава песен, музика, пламък. „Цик“ на ромски означава пламък, „цин“- звук, оттам и името на инструмента цимбал и т.н.,. Много български автори са оставили ярки творби, в които умело са вплитали в сюжетите си ромски и български бит, нрав и психология.

Но в огромното литературно море това са само малки светулки, които се губят като песъчинки на морски бряг със своята святост и надали са в състояние да убедят голям брой читатели в своята достоверност и да спечелят за ромите нужната, завидна обич на човешки същества, родени и живеещи на една и съща земя. Няма нито едно име на утвърден писател-прозаик (като изключим това на Усин Керим в поезията) с безспорното твърдение, че е писател-ром. А около други имена съществува спор и до днес. Колкото и оскъдно да е засегнатата темата „роми“ не може да се отрече и положителното влияние върху проблема на видни интелектуалци в страната като Радой Ралин, Блага Димитрова, Любен Дилов, Иван Теофилов, Георги Цанков, Светлозар Игов, Михаил Неделчев и други. Те са положително настроени към ромското присъствие в българската култура. И днес герои „цигани“ се срещат в поезията на съвременните български поети като Николай Кънчев, Кристина Димитрова, Владимир Попов, Георги Господинов и много други. Макар на пръв поглед това да остава незабелязано, рано или късно ще се отрази като един доста съвременен и реалистичен факт. Авторите с творческите си предчувствия и предварително получена информация свише, се стремят да подпомогнат мисленето на обществото, да го освободят от неговите страхове, да покажат колко